

မကြေးမုံ

Fiona

စုန်း၊ ကဝေအတတ်တို့နဲ့ ထုံမွှန်းနေသူတွေဆီမှာ မေတ္တာစိတ် ဆိုတာ ရှိနိုင်ပါသလား။

"စုန်းမလေး .. စုန်းမလေး"

ကျောင်းဆောင်ကြီးအနောက်ဖက်မှ ညံ့နေအောင်ထွက်လာသော မိန်းကလေးတစ်စု၏ လှောင်ပြောင်သံ။

ထိုအသံကြားသည်နှင့် ခပ်မှန်မှန်လျှောက်နေသော ကြေးမုံ၏ ခြေလှမ်းတို့ တုန့်ခနဲ ရပ်တန့်သွားသည်။ ဒေါသများထွက်လာ သည်မှာ တောင်စောင်းပြို၍ မြေစိုင်များတစ်ဟုန်ထိုး ကျလာ သည့်နှယ် အထိန်းအကွပ်မရှိ။ အသံလာရာဆီသို့ လှည့်ကြည့် လိုက်သော သူမ၏အကြည့်တို့မှာလည်း ဒေါသမီးလျှံများနှင့် စူးစူးရှရှ။

"ကောင်မတွေ .. နင်တို့ကို ငါ့အမေနဲ့တိုင်မယ်"

ကြေးမုံ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ အသံကုန် ခြစ်အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးများလည်း အလျှိုလျှို ထွက်ပြေးကုန်ကြတော့၏။

စိတ်ကြမ်း၊ ကိုယ်ကြမ်းရှိသောသူမမှာ ထိုသို့နှုတ်ကြမ်းသူလည်း ဖြစ်သည်။ ကြေးမုံ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အိမ်ရှိရာသို့ ခြေဦး လှည့်ရန်ပြင်ပြီး ရှည်ကျနေသော ထဘီအောက်နားစအား စိတ်မ ရှည်စွာ ဒူးအထိပင့်ကိုင်လိုက်သေး၏။ ပြီးမှသာ အိမ်အမြန် ပြန်ရောက်စေရန် ခြေလှမ်းကျဲတို့ဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက် တော့သည်။

ကျယ်ပြောသော မြေသားလမ်းမှာ ဖုန်ထူထဲနေ၏။ ခုံဖိနပ် စီးထားသော ကြေးမုံ၏ခြေဖမိုးတို့မှာလည်း ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ပေကျံလျက်။ ကြေမုံ အိမ်အမြန်ပြန်ရောက်ချင်လှပြီ။ ပြီးလျှင်

အမေ့ကို တိုင်ရမည်။ တရှူးရှူး၊ တရှဲရှဲနှင့် ဒေါသထွက်နေသည်မှာ ကြေးမုံ၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် မီးတောက်မတတ် အခိုးအငွေ့ တွေလည်း ထွက်နေလေသယောင်။ အမှန်စင်စစ် သူ့ကို 'စုန်းမလေး' ခေါ်၍ မကျေနပ်ခြင်းမဟုတ်။ အုပ်စုဖွဲ့ လှောင်ပြောင် ခြင်းကြောင့်သာ ဒေါသဖြစ်ရသည်။ အမေ့ကို သူတိုင်လျှင် ထိုကောင်မတွေ အမေ့လက်ချက်နဲ့ နောက်နေ့ကျောင်းတက်နိုင် မည်မဟုတ်။ လိမ့်နေအောင်ခံကြရမည်။

မျက်နှာတွင် ဖြာကျနေသော နေအရှိန်အား လက်နှင့်အုပ်ကာရင်း ကြေးမုံ ခပ်ထော့ထော့ ပြေးလိုက်၏။

သစ်ညိုပင်တစ်ရွာလုံးက ကြေးမုံတို့သားအမိအား ပစ်ပယ်ထား ကြသည်မှာ ကြာလေပြီ။ ကြေးမုံအမေ ဒေါ်ပိုးဇာတို့မျိုးရိုးမှာ စုန်းအတတ်, တတ်ကြခြင်းကြောင့်ပင်။ ယခင်က ရွာထဲ

အနေခံကြသော်လည်း ယောကျ်ားဖြစ်သူ ကိုဖိုးလှနှင့် သားအမောင်တို့ ဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း ရွာက သူတို့အားလက်မခံထားကြတော့။ မိသားစုကိုပင် ဒေါ်ပိုးဇာက နှုတ်ဝဇီနှင့် သေစေခြင်းဟု ယုံကြည်ကြသည်။ တကယ်လည်း ဒေါ်ပိုးဇာ ပယောဂမကင်းခဲ့ပါချေ။

တစ်ရွာလုံးက ပစ်ပယ်ကြသော်လည်း အမေ့ကို ကြေးမုံချစ်သည်၊ အားကိုးသည်၊ အပြစ်လည်းမမြင်ရက်။ တကယ်ဆို ထိုကိစ္စတွင် သေစေလို၍ သွေးထိုးခဲ့ခြင်းမှာ သူဖြစ်တာမို့ အမေမမှားပါ။ အကြောင်းအရင်းတရားခံက အမေထပ်ယူလိုက်သော နောက်ယောကျ်ားသာ ဖြစ်သည်။ ပြီးလျှင် သူ့သားလည်း မလွတ်စေရ။

ကြေးမုံ အမောင့်ကို မုန်းသည်။ စုန်းမလေးဟု လှောင်ပြောင်ခံရသည်က အမောင့်မျက်နှာကြောင့်လည်း ပါသည်။ သို့သော်

အမောင်က အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ၊ ကြေးမုံ သွားလေရာ တကောက်ကောက် လိုက်တတ်သည်။ သူ့အနားသာ အမြဲတစေ ကပ်နေတတ်တာမို့ စိတ်ရှုပ်ရသည်။ သွေးသားတစ်ဝက် နှောသည့်တိုင် အမောင့်ကို သူ နည်းနည်းမှ မေတ္တာမရှိ။ ကြေးမုံ ဘဝတွင် မိသားစုဟူ၍ အမေတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ဒါမို့ အဖေမခေါ်ချင်သူအတွက် အမေ သင့်စေလိုက်သော ကျိန်စာအား သူ သဘောကျမိတာအမှန်။

ရိုးမတောနက်ထဲ၌ သားအဖနှစ်ယောက် အကောင်ကြီးစားခံရ၍ သေပြီဟု ပြောကြချိန် ကြေးမုံမှာ ဝမ်းသာမဆုံး။ သတင်းကြောင့် ဝမ်းနည်းသယောင်ရှိသော အမေ့ကိုတော့ သူ တင်းတင်းသာ ဖက်ပေးထားခဲ့၏။

အဲ့သလောက် အမေ့ကို သူချစ်သည်။ အမေကလည်း သူ့ကို ထပ်တူမက ချစ်ရှာသည်။ သားတစ်ယောက်ပင် အဆုံးရှုံးခံလိုက်သည်မလား။

ဆယ်စုနှစ်တစ်စုအကြာ ၁၉၃၀ ဝန်းကျင်သို့ ရောက်ချိန်တွင် မြန်မာပြည်အရေးမှာ ပိုလှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ရှိလာသည်။ တို့ဗမာ အစည်းအရုံးကို ဖွဲ့စည်းပြီး အဖွဲ့ဝင်များက အမည်နာမများ ရှေ့တွင် 'သခင်' ဟူသော အသုံးအနှုန်းကိုထည့်ကာ လှုပ်ရှား နေကြလေပြီ။

မြန်မာပြည် မြောက်ပိုင်းနားကျသော သစ်ညိုပင်ရွာလေးတွင်လည်း အပြောင်းအလဲများစွာ ရှိလာခဲ့၏။ တစ်ရွာလုံးက စုန်းကဝေမကြီးဟု သမုတ်ကြသော ဒေါ်ပိုးဇာပင် ဆုံးပါးသွားခဲ့လေပြီ။

သစ်ညိုပြင်ရွာမှာ ရောဝတီမြစ်မှ အဖျားခံသော ချောင်းငယ်၏ နံဘေးတွင် ပတ်ရံကာ ရွာတည်ထားသည်။ ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းတွင် ကျားမရဲတောင်စဉ်တန်းတို့ရှိပြီး သားရဲများလည်း ပေါလှေ၏။

နွေဦးပေါက်ရာသီ ရောက်လေ၍ ပင်ကျရည်တို့လည်း လှိုင်လှိုင် ပေါလာသည်။ ထန်းတက်သူကတက်၊ သောက်သူကသောက်နှင့် ပြတ်လပ်သည်မရှိ။ ဒါကြောင့် နေမွန်းတည့်ချိန်ဆိုလျှင် ရွာအနောက်ပိုင်း လေးစံထိုက်၏ ထန်းတောတွင် လူစုံနေတတ်ကြသည်။ ခေါင်းစဉ်အမျိုးမျိုးပြောင်းကာ ဝိုင်းဖွဲ့သောက်တတ်ကြသူများပီပီ ယခုလည်း ကျောင်းဆရာအသစ်လေးအား ကြိုဆိုပွဲအဖြစ် စုဝေးနေကြလျက်။

အလျှိုလျှိုရောက်လာကြသော လူတစ်စုအား စံထိုက်၏ မိန်းမ လုံးခင်က ဖျာကြမ်းတစ်ချပ် ဖုတ်ဖတ်ခါကာ ခင်းပေးရသည်။

ဒါပေသိ သူတို့အုပ်စု ထိုင်သာလောက်အောင် ဖျာချပ်ကမကြီး။ အနားခပ်ဖွာဖွာမို့ အမြည်းနှင့် သောက်စရာများ ချဖို့သာ ကောင်းသည်။

တအောင့်ကြာသော် ချလာသော မြူအိုးအစီအရီတို့တွင် အခါးရည်များက အဖွေးသား။ ဒီကြိုဆိုပွဲတွင် အမြည်းစိုက်ရသူမှာ ဆတ်အကောင်ကြီးရထားသူ မုဆိုးဘသိုက် ဖြစ်သည်။ ကျက်နေအောင်ဖုတ်ထားသော ဆတ်သားအား ခပ်မွမွထုကာ ဆီရွှဲရွဲ စိမ်သူက ဘသိုက်၏တပည့်ကျော် ဖိုးပိန်ပင်။ ပဲကြီးလှော် ဆားညှပ်ကလေးမှာလည်း မပါမဖြစ်။

"ဆရာလေး မလာသေးပါကလားဟ၊ ငပုလုံးရ"

လက်ကျန်မြူအိုးများချရင်း လေးစံထိုက်က မေးလေ၏။ ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်ထားသည့် လေးစံထိုက်မှာ ထန်းပင်ပေါ်မှ

လောလောလတ်လတ် ဆင်းလာပုံရသည်။ ခြေထောက်တွင်လည်း ထန်းပင်စောင်းနှင့် ခြစ်မိထားသည့် အစင်းရာတွေက အထင်သား။ ခါးကြားတွင် ဓါးမြောင်က ထိုးထားသေးသည်။

"ကျုပ် ထွက်မလာခင်ကတော့ ချောင်းဖက်ရေချိုး ဆင်းပြီး လိုက်လာမယ်ပြောတာပဲဗျာ"

ငပုလုံးမှာ နာမည်အတိုင်း ပုလုံးလုံးနှင့်။ ချွေးစိုနေသော အသားအရည်မှာလည်း မဲပြောင်ပြောင်။ လူပျိုပေါက်ငပုလုံးက အသစ်ရောက်လာသည့် ကျောင်းဆရာလေးအား ကူညီပေးရသူ ဖြစ်သည်။

"အေး ဆရာလေး မလာသေးရင်လည်း ဆတ်သား ခြောက်တွေ လွှတ်စားမနေနဲ့ဦး။ ဒါနယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူး၊ အနောက်ဖက် လျှိုစပ်ထိ သက်စွန့်ဆံဖျား လိုက်ခဲ့ရတာမောင်"

ဘသိုက်ကပြောရင်း ငပုလုံးလက်အား ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ချလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားတို့ဗျာ .. အနောက်လှိုုစပ်ထိ လိုက်ရတယ်လို့။ ကိုယ့်အသက်ကိုယ်မှ မနှမြော၊ မကြောက်ကြဘူးလား"

ဆတ်သားမနှိုက်လိုက်ရသော ငပုလုံးက ပဲကြီးလှော် တဂျွတ်ဂျွတ်ဝါးရင်း ပြောလေ၏။ ကျားမရဲတောင်စဉ်တန်း၏ အနောက်ဖက်လှိုုစပ်ဆိုလျှင် သွားရဲသည့်မုဆိုးမရှိ။ ရှူးမိုက်ကာ ဝင်သွားကြလျှင်လည်း အသက်ရှင်လျက် ပြန်ထွက်လာနိုင်သူက မရှိသလောက်ရှားသည်ကို။

"ကြောက်ပါပကော မင်းနှယ်။ မနေ့က နေထန်းတစ်ပင်လောက်ရောက်ချိန်ပေါ့။ တို့ဆရာ၊ တပည့်နှစ်ယောက် လှိုုစပ်ကနေ ဆတ်ကြီး အမြန်ထမ်းလာ

ကြတုန်း အပုပ်နံ့ကြီးရလိုက်တာဆိုတာ၊ ကြက်သီးများ ကို ဖျင်းဖျင်းထပါရောဟေ့"

ဖိုးပိန်၏ အပြောကြောင့် ငပုလုံးရော၊ လေးစံထိုက်ပါ ကြက်သီး မွေးညှင်းများ ထလာသည်။ ဘယ်သူသတ်၍ ဘယ်သတ္တဝါ တွေသေကြသည်မသိ၊ အနောက်လျှိုစပ်နားဆိုလျှင် အပုပ်နံ့များ ဟောင်နေအောင်ရသည်။ ယင်းရိုင်းများကလည်း တဝီဝီနှင့် ဟို တစ်စု၊ သည်တစ်စု ပေါသေး၏။

"ဟိုမယ် .. ဆရာလေးလာပြီ"

ငပုလုံး မေးဆတ်ပြသော် အားလုံး၏အကြည့်တို့က ကျောင်း ဆရာလေးလာရာ အနောက်မြောက်ယွန်းယွန်းဆီသို့။ ရွာလမ်းမ အတိုင်းမလာဘဲ ကြေးမုံတို့အိမ်ရှိရာ ချောင်းစပ်ဆင်ခြေလျှောမှ တက်လာ၍ အားလုံးမှာ မျက်စိ၊ မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။

"ငပုလုံး မင်းနှယ် .. ဆရာလေးကို မပြောပြထားဘူးလား"

"မနေ့ကမှ ရောက်တာလေဗျာ၊ ကျုပ် ဘယ်ပြောချိန်ရဦးမလဲ"

ငပုလုံးအား ကြာကြာအပြစ်မတင်နိုင်တော့။ ကျောင်းဆရာလေးရောက်သည်မို့ ထန်းရည်ဝိုင်းကိုချဲ့ကာ နေရာပြင်ပေးကြသည်။ ငပုလုံးကတော့ ဆရာလေးထိုင်ဖို့ ထန်းလက်ခြောက် သပ်သပ်ယူပေးသည်။ ကျန်သူများက ထုံးစံအတိုင်း မြေကြီးတွင်သာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကြလျက်။

"ကဲ ဆရာလေး .. ရော့ လွှတ်သောက်ဗျာ။ ဒီချိန်က ပင်ကျရည် အရှိန်အကောင်းဆုံး"

ကျောင်းဆရာလေး ကိုမြင့်ထူးမှာလည်း ထည့်ပေးသည့်အတိုင်း သောက်ရှာပါသည်။ နေမွန်းတည့်ချိန်ဖြစ်၍ ထန်းရည်အရသာမှာ

ခါးသက်သက်နှင့် သောက်ကောင်းသည်။ ဆတ်သားခြောက် ဆီစိမ်မှာလည်း အရသာရှိလှသည်။

"ဆရာလေး နောက်ဆိုဘာကိစ္စရှိရှိ ရှာလယ်လမ်းမပဲ သုံးနော့။ အနောက်ဖက် ချောင်းစပ်နား မသွားပါနဲ့"

ဘသိုက်က ဆရာလေး တစ်ခွက်သောက်ပြီးသည်ထိစောင့်ပြီးမှ ပြောလေခြင်း။

"ဘာလို့လဲဗျ၊ ကျွန်တော် ပတ်ကြည့်ခဲ့သလောက် ကတော့ သာယာပါတယ်"

ဆရာလေးအပြောကြောင့် ဘသိုက်ကပင် ဆက်ရှင်းပြရန် စကားဆိုရသည်။

"အနောက်ချောင်းစပ်ဘေးမှာ ခြေတံရှည် အိမ်လေး ရှိတယ် .. ဆရာလေးရ။ အဲ့သည်မှာ ကြေးမုံဆိုတဲ့ စုန်းမတစ်ယောက် နေတယ်။ သူနဲ့ဆုံမှာ စိုးလို့ပါဗျာ။ အဲ့သည်စုန်းမက ယောကျ်ားတွေမြင်ရင် ပြုစားပြီး အသေ သတ်စားနေကျ။ ကျုပ်တို့ရွာထဲ သူပြုစားလို့ သူ့ကိုကြိုက်မိတဲ့ ကာလသားတွေဆို အကုန်သေပါရော၊ တစ်ယောက်မှမရှင်ဘူးဗျား"

ခေတ်ပညာတတ် ကိုမြင့်ထူးမှာ ဘသိုက်၏စကားကို ချင့်ချိန်ကြည့်သည်၊ ယုံကြည်ဖွယ်ရာမရှိ။ စုန်း၊ ကဝေများအကြောင်း ကြားဖူးနားဝရှိသော်လည်း သည်လောက်တော့ မလုပ်နိုင်စွမ်းရာဟု သူထင်သည်။

ဒါ့ပြင် ကိုမြင့်ထူးသည် ထိုစုန်းမဟု သမုတ်ခံရသော အမျိုးသမီးနှင့်ပင် ချောင်းစပ်တွင် ဆုံခဲ့ပြီးနှင့်ပြီ။ ပုံစံမှာ သူနှင့်အသက်အရွယ်သိပ်မကွာနိုင်။ အသားအရည်က ဖြူလျှပြီး နီဆတ်သယောင်ရှိသည်။ တင်ပါးထိသော ဆံနွယ်ရှည်တို့က အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ။ ဖူးဖူးမောက်မောက် နှုတ်ခမ်းတို့က မပြုံးသော်ငြား မျက်လုံး၊ မျက်ခုံးအကြည့်တို့မှာ စူးရှသည်။ ကိုမြင့်ထူးတစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော အကြည့်ပါပေ။

"ကျုပ်မြင်ခဲ့ပါတယ်၊ ယုန်လေးတွေ ချော့မြူနေတာကြင်နာတတ်တဲ့ပုံပါ။ ခင်ဗျားတို့အပြော များမနေဘူးလားဗျာ"

ကိုမြင့်ထူးက ဆားညပ်နေသော ပဲကြီးလှော်စေ့များအားရွေးကောက်စားရင်း ပြုံးစစနှင့် ပြော၏။

"မယုံမရှိနဲ့ မောင်။ ရှာထဲက ကာလသားခေါင်း ကိုအေးဆောင်နဲ့ အရီးမြသား ငထင်တို့ဆို စုန်းပြူစားလို့ သေကုန်တာ။ အဲ့သည်စုန်းမက ပြူစားပြီဆို လူတွေက အသိစိတ်လွတ်ပြီး ညသန်းခေါင် ကျားမရဲတောင် အနောက်ခြမ်းကို သွားတော့တာပဲဗျို့။ ပြီးရင်မချိမဆန့်နဲ့ သေကြရတာချည်း။ အဲ့ဒါမို့ ကျုပ်တို့ဘိုးဘွားတွေက မှာကြတာ၊ ကျားမရဲတောင် အနောက်ခြမ်းက သူတို့ စုန်းမျိုးစုန်းနွယ်တွေ ပိုင်တာဆိုင်တာတဲ့လေ"

ကိုမြင့်ထူးက အာရုံစိုက်နားထောင်ရင်း သုံးသပ်နေမိသည်။

"ဟုတ်တယ် ဆရာလေးရ၊ ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ။ ဟိုဖက် အုန်းပင်ကုန်းရွာက ကောင်တွေ ထန်းရည်မူးပြီး မကြောက်မရွံ့နဲ့ အဲ့စုန်းမကို ဆွဲလားရမ်းလား သွားလုပ်

ကြတာ။ နောက်နေ့လျှို့စပ်မှာ အလောင်းတွေ သွားကောက် ရပါရော"

"အေးပါဗျာ၊ ကျုပ်သတိထားပါ့မယ်"

ပြိုင်လည်း မငြင်းချင်တာမို့ ကိုမြင့်ထူး ခပ်တိုတိုသာ ခွန်းတုံ့ ပြန်လိုက်သည်။ အာရုံတွင် မြင်ယောင်နေသည်ကတော့ အနီ မိန်းကလေး မကြေးမုံ..။

.

လကွယ်ညကား မှောင်မိုက်နေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လေတိုးသံ သဲ့သဲ့မှလွဲ၍ ဘာမျှမကြားရ။ ကြေးမုံ သစ်သားခုံရှည်ပေါ်ရှိ အနက်ရောင်ဇာပါးအား အသာလှမ်းယူလိုက်သည်။ ပါးလျသော ထိုဇာပဝါရှည်အား ဖြန့်ချရင်း ခေါင်းမှစကာ တစ်ကိုယ်လုံး

လွှမ်းခြုံလိုက်၏။ အခန်းတွင်းရှိ ဆီမီး၏အလင်းရောင်မှာ ခပ်ပြပြသာ။

ကြေးမုံ ဆီမီးခွက်ရှေ့တွင် ပဆစ်တုတ်ထိုင်ရင်း မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ကာ အာရုံပြုလိုက်သည်။ နှုတ်မှလည်း ဂါထာတစ်ခုကို တိုးညှင်းစွာ ရွတ်ဖတ်နေ၏။ ဤသည်ကား အမေဒေါ်ပိုးဇာနှင့် ဆက်သွယ်ချင်တိုင်း ကြေးမုံပြုလုပ်သည့်အရာပင်။

ဟုတ်သည်။ ကြေးမုံ အမေနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသည်။ သို့သော် အမေက အရိပ်အယောင်မပြ။ လပြည့်၊ လကွယ်ညဆိုလျှင် အမေ မသေခင်ကကဲ့သို့ မီးကွင်း၊ မီးလုံးများနှင့် ကျားမရဲတောင်တွင် စုန်းတောက်စားပြလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အမေသေသည့်တိုင် ကြေးမုံ အထီးမကျန်ခဲ့။

ဒါသာမက အမေက သူ့လိုအင်ဆန္ဒများပင် ဖြည့်ဆည်းပေးသေး၏။ ကြေးမုံပြောချင်တာရှိလျှင် အမေ့ကိုအာရုံပြုသည်။ မကျေနပ်တာရှိလျှင် အမေ့ကိုတိုင်တည်သည်။ ကြေးမုံက သေစေချင်လျှင် သေစေပြီး ရှင်ဆိုလျှင်ရှင်စေ၏။ ဤသည်ကို ရွာတွင်းက ကြေးမုံ စုန်းအတတ်တတ်သည်ဟု ယုံမှားနေကြသည်။ တကယ်က အမေမှာ ကြေးမုံအား ဘူးသွင်းခြင်းအမှု (စုန်းအတတ်ပညာကို လက်ဆင့်ကမ်းခြင်း) မပြုခဲ့။ စုန်းအတတ်ဆိုသည်မှာ မွေးရာပါတတ်တာမျိုးမဟုတ်လျှင် မိဘက အမွေပေးမှသာ လက်ဆင့်ကမ်းရယူနိုင်သည်။ ဒါတောင် သားသမီးများအနက် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကသာ ဆက်ခံခွင့်ရှိတာမျိုး။

အမေ အမွေမပေးခဲ့သည့်တိုင် ကြေးမုံက လိုက်ရှင်းမနေခဲ့။ စုန်းမဟု ထင်ချင်ထင်ကြစမ်းပစေ။ ရွာထဲကလူတွေ သူ့ကို ကြောက်ကြသည်အား အလွန်သဘောကျတာမို့။

ချောင်းရေကား တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသည်။ ကြည်လင်နေရုံမက အေးစိမ့်ကာနေသေး၏။ ကျောက်စရစ်ခဲများမှာလည်း ချောင်းစပ် တစ်လျှောက် ပြန့်ကျဲလျက်။ ကြေးမုံတစ်ယောက်မှာ များစွာသော ယုန်ပေါက်များနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ သူမချစ်သည့် တစ်ခု တည်းသောသတ္တဝါမှာ ယုန်သာရှိသည်။ ဒါမို့လည်း အမေ့ကို လကွယ်ညတွေတွင် ပူဆာခဲ့ခြင်း။

ယခုတော့ အမေပို့လိုက်သော သူမအဖော်များအား တစ်ရက် ခြားစီ ရေချိုး၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးရသည်။ အကောင်အရေ များလှသော ယုန်ပေါက်တို့ကြောင့် ချောင်းစပ်မှ ဖွေးဖွေးဖြူနေ သယောင်။

ဂျွပ်!!!

ကြေးမုံ ကြားလိုက်ရသည်ကား ကျောက်စရစ်ခဲတို့အား ဖိနင်းသံ။ အသိ၊ သတိကြီးစွာ လှည့်ကြည့်ခိုက် ယုန်ပေါက်တစ်ကောင်အား

ပွေ့ချီလာသည့် ယောကျ်ားတစ်ဦး။ အတိအကျဆိုလျှင် တစ်နေ့ကမြင်လိုက်ရသည့် မျက်နှာစိမ်း ဖြစ်သည်။

မည်းနက်သော ဆံပင်တို့ကို သပ်ရပ်စွာ ဖြီးလိမ်းထားပြီး မဖြူသောအသားအရည်က စိုပြေနေသယောင်။ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးတို့က ယောကျ်ားဆန်ကာ ကြင်နာတတ်သည့်အသွင်။ ဖျော့အကျႌနှင့် ပုဆိုးအကွက်ဝတ်ထားသောသူက ရွာထဲမှ ယောကျ်ား မဟုတ်တာတော့ သိသာနေသည်။

"ကျုပ် ယုန်ပေါက်ကို ချလိုက်စမ်း"

ခေါင်းအစ၊ ခြေအဆုံးကြည့်ပြီး ကြေးမုံက လေသံခပ်မာမာနှင့် မာန်လိုက်သည်။

"ဩော် .. တောင်းပန်ပါတယ်။ အမိရဲ့ယုန်ပေါက်ကို ယူလိုစိတ် မရှိပါဘူးကွယ်။ ထွက်ပြေးလာလို့ လာပို့ရ တာပါ"

စကားပြောကပါမထင်ထားအောင် ယဉ်ကျေးနေသေး၏။

"ထားခဲ့"

ခပ်ပြတ်ပြတ် အပြော၏နောက်တွင် စကားသံထပ်မကြားရ၊ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဒါမျိုးကို ကြေးမုံ သဘောကျသည်။ အရိပ်ပြလျှင် အကောင်မြင်သည်။ ကြေးမုံ ပြန်စေချင်လျှင် ပြန်ရမည်ပင်။ ဒီလိုနှင့် ကျေနပ်သွားပြီး ရေစိုနေသော ယုန်ပေါက်လေး၏ အမွေးနုတို့အား ပြန်ဆေးကြောပေးလေသည်။

နောက်တစ်ရက်ခြားတွင် ထိုယောကျ်ား ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ရောက် လာပြန်သည်။ လက်ထဲတွင်လည်း ထွက်ပြေးသွားသော ယုန်ပေါက်နှစ်ကောင်နှင့်။ ကြေးမုံ တစ်ရက်ခြားတစ်ခါ ရေသန့်စင်ပေးသည်ကို သိနေသည့်အလား။

"ချထားခဲ့"

ကြေးမုံ စိတ်သဘောကျ ချခဲ့ပြီးပြန်လေသည်။

တတိယအကြိမ်...

စတုတ္ထအကြိမ်...

ပဥ္စမအကြိမ်...

ဆဋ္ဌမအကြိမ်...

ညနေဆိုလျှင် ကြေးမုံ၏မသိစိတ်က ထိုယောကျ်ားကို မျှော်တတ်နေလေပြီ။ ဒါ့အပြင် ကြေးမုံ သူနှင့်စကားပြောချင်စိတ် ဖြစ်မိသည်။ ဘယ်သူ၊ ဘယ်ဝါဆိုတာမျိုး သိချင်လာသည်။ ယုန်ပေါက်များချကာ ပြန်သွားတတ်သော ထိုယောကျ်ားကို ကြေးမုံ အားမရတော့။ မြင်းကမလှူပ်၊ ခုံကလှူပ်ချင်လာသည်။

သတ္တမအကြိမ်...

"ထားခဲ့လိုက်"

ကြေးမုံ စကားအဆုံးတွင် သူက ညင်သာစွာချပေးခဲ့ပြီး လှည့်ထွက်သွားပြန်သည်။

"နေဦး"

လှည့်ကြည့်လာသော ထိုသူ့အကြည့်တွင် အံ့သြဟန်အပြည့်။ ထင်မှတ်ထားပုံလည်းမပေါ်။

သို့နှင့် ကိုမြင့်ထူးဆိုသူ ကျောင်းဆရာလေးနှင့် ကြေးမုံ စကားစပြောဖြစ်လာသည်။ တစ်ရက်ခြားတိုင်းရောက်လာတတ်သည့် အမျိုးသားနှင့် ရင်းနှီးလာသည်။ အပေါင်းအဖော် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကိုမြင့်ထူးတွင် ကြေးမုံအပေါ် အထင်သေးခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း အလျဉ်းမရှိ။ ရွာထဲကသမုတ်ကြသော စုန်းမဟူသည့် အပြောအဆိုကိုလည်း လက်မခံသူဖြစ်သည်။ ဒါသာမက ကြေးမုံအား ဂရုစိုက်သည်။ ဖေးမသည်။ မှားယွင်းသည့် အယူများအား စိတ်ရှည်သည်းခံကာ သင်ပြပေးရှာသေး၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြေးမုံတစ်ယောက် ကိုမြင့်ထူးအပေါ် လေးစားလာသည်။ အားကိုးခင်တွယ်လာသည်။ အပစ်ပယ်ခံထားရသော၊ နှုတ်ကြမ်းအာကြမ်း ရှိလှပါသော ကြေးမုံသည်လည်း ဘာသားနှင့်ထုထားတာရိုးမို့နည်း။ ချစ်ခင်ကျွမ်းဝင်စိတ်ပါ ရှိလာတော့သည်။

ဒီလိုနှင့် တစ်ရာသီကြာသော် နှစ်ဦးသား မေတ္တာသက်ဝင်ချစ်ခင်ကြသည်ထိ ခရီးရောက်ခဲ့လေပြီ။

....

> "အစ်ကို ဒီတစ်ခေါက်ပြန်တာ ကြာလိုက်တာ။ မြို့မှာ ကောင်မတွေဘာတွေရှိနေသလား၊ ပြောစမ်းပါ"

ကိုမြင့်ထူး မြို့ကပြန်လာတိုင်း ကြားရတတ်သည့် စွပ်စွဲစကားပင်။ ကြေးမုံ အပြောအဆိုကြမ်းသည်ကိုလည်း ကိုမြင့်ထူး မပြုပြင်

ပေးနိုင်။ 'အစ်ကို' ဟူသည့် နာမ်စားသုံးရန်ပင် တောင်းတောင်းပန်ပန် နားချထားရလေခြင်း။

"မယုံရင် တစ်ခါတည်းမြို့မှာ လက်ထပ်ကြမယ်လို့ အစ်ကိုပြောသားပဲ၊ မဟုတ်ရင်တောင် ဖေဖေက အစ်ကို့ကို မြို့ပြန်ခေါ်နေပြီ"

"ကျုပ် အမေနဲ့မခွဲချင်ဘူး"

"ဘယ်လို!"

မျက်စိ၊ မျက်နှာပျက်သွားသော ကိုမြင့်ထူးကြောင့် ကြေးမုံ စကားလမ်းကြောင်းလွှဲကာ ပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်။ တကယ်လည်း ကြေးမုံ အမေ့ကိုမခွဲနိုင်ပါ။ အမေသည် ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းရှိ ကျားမရဲတောင်တွင်နေသည်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။

သို့သော် တစ်နှစ်ကျော်မျှ ရည်ငံခဲ့မိသော အစ်ကိုနှင့်လည်း မခွဲခွာနိုင်တော့။

ကြေးမုံ စဉ်းစားရလေပြီ။ အစ်ကိုနှင့် လိုက်သွားလျှင် မြို့၌ သူ့အကြောင်းမည်သူမျှ သိမည်မဟုတ်။ ကိုမြင့်ထူး ကိုယ်တိုင်ကပင် စုန်း၊ ကဝေအတတ်တို့ကို အယုံအကြည်မရှိ။ ကြေးမုံလည်း သည်ရွာကို စိတ်ပျက်လွန်းတာမို့ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်တွင် နေချင်မိသည်။

သူ မတတ်သာတော့။ အမေ့ဒေါ်ပိုးဇာကို ခွင့်တောင်းပြီး မြို့လိုက်သွားဖို့သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုညတွင် လမင်းဝိုင်းဝိုင်းက အေးမြရောင်ခြည်ဖြာနေလေ၏။ ကြေးမုံ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း အနက်ရောင်ဇာပဝါခြုံကာ အမေဒေါ်ပိုးဇာကို အာရုံပြုလိုက်သည်။ တိတ်ဆိတ်သောညက ပိုပိုတိတ်ဆိတ်လာသည်။ သိပ်မကြာပါ၊ အသံသဲ့သဲ့ကြားရသည်။

စိမ်းရွှင်ရွှင် အနံ့တစ်ခုပါရလာ၍ ကြေးမုံအနား အမေရောက်လာသယောင် ခံစားလိုက်မိသည်။

"အမေ .. ကျုပ် ကိုမြင့်ထူးနဲ့ မြို့လိုက်သွားတော့မယ်။ အမေ ခွင့်ပြုမယ်မလားဟင်။"

ဝေါ.....ဝေါ.....ဝေါ.....။

ရုတ်ချည်းတိုက်ခတ်လာသော လေရူးကြောင့် ဆီမီးပြပြမှာ အလင်းရောင်မရှိတော့။ တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း လေတိုးသံများကြောင့် ပွက်လောရိုက်လာသည်။ ပိတ်ထားသော ဝါးတံခါးမှာ လေကြမ်းနှင့်အတူ ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည်နှင့်။ ပြတင်းများကလည်း အထိန်းအကွပ်မဲ့စွာ အပြိုင်ရိုက်ခတ် လာကြသည်။

ကြေးမုံမှာ မကြုံစဖူးမို့ အကြောက်ကြီးကြောက်လာသည်။ သူ စကားမှားသွားလေပြီလား။ နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးဖြင့်

ပိတ်ကာ ခေါင်းကိုတွင်တွင်ငုံ့ထားမိသည်။ အမေ စိတ်တိုလျှင် ကြေးမုံကြောက်သည်။ သေပြီးစဉ်ကတည်းက သည်လိုအဖြစ်မျိုး မကြုံဖူး၍ ကြေးမုံ ပိုကြောက်ရသည်။

"ခွင့်လွှတ်ပါအမေရယ် .. ခွင့်လွှတ်ပါ"

အူ.....ဟူ......ဟူး.......။

ခွေးအူသံများပါ ကျယ်လောင်လာတာမို့ ကြေးမုံ ကြောက်သေးများပင် ထွက်ကျတော့မတတ်။ လက်ဖဝါးချင်း အထပ်ထပ်ပွတ်ကာ ရှိခိုးတောင်းပန်ရသည်မှာလည်း ပူလောင်၍ ကြိမ်းစပ်လာလေပြီ။ သို့သော် အမေမှာ မကျေနပ်နိုင်စွာ ပိုပိုကြမ်းပြလာသည်။

"တောင်းပန်ပါတယ် အမေရယ်...သမီးမိုက် လိုက်မသွား တော့ပါဘူး...အီး...ဟီး...ဟီး။ စိတ်မကွက်ပါနဲ့ အမေရဲ့။ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျုပ် ကြောက်လို့ပါ"

လိုက်မသွားတော့ကြောင်း ကတိအထပ်ထပ်ပေးပါမှ လေကြမ်းများ ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။ ခွေးအူသံများလည်း ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ကြေးမုံသည်လည်း ဖျာကြမ်းပေါ်တွင် တရှုံ့ရှုံ့နှင့် ငိုကြွေး မဆုံးတော့..။

"အစ်ကို မနက်ဖြန်ဆို ဒီရွာက ထွက်တော့နော်၊ ညဖက်လည်း ငပုလုံးကိုခေါ်ပြီး သတိနဲ့အိပ်။ ကျုပ်ပြောတာ ကြားသလား"

မဝင်တာကြာပြီဖြစ်သော ရွာထဲသို့ ကိုမြင့်ထူးအား အမှာစကားပါးရန် ကြေးမုံ ဝင်လာခဲ့ရခြင်း။ တစ်ရွာလုံးက ပြုံးပြုံးပြဲပြဲ

ကြည့်ကြသော်လည်း ကြေးမုံ အရေးမစိုက်၊ ကိုမြင့်ထူး အန္တရာယ်ကင်းဖို့က ပိုအရေးကြီးနေသည်။

"ကြေးမုံရော မလိုက်ဘူးလား၊ အတူသွား...."

ကိုမြင့်ထူး ပြောနေခိုက် ကြေးမုံက လက်လှမ်းပိတ်လိုက်တာမို့ သူ့စကားမှာ အဆုံးမသတ်လိုက်။

"လိပ်စာသိတာပဲ... ကျုပ်ပြီးရင်လိုက်ခဲ့မယ်၊ အတူသွားလို့ မဖြစ်ဘူး"

ဒီလိုနှင့် ကြေးမုံ ပြောသမျှပြီးရသော ကိုမြင့်ထူးက မနက်မြို့ပြန်ရန်အတွက် ညဦးပိုင်းစကပင် ပြင်ဆင်ရတော့၏။ တစ်နှစ်ကျော်မျှ နေထိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ ပစ္စည်းပစ္စယတို့မှာ အများသား။

အားလုံးထုပ်ပိုးပြီးစီးချိန်၌ သန်းခေါင်ယံပင် ရှိနေလေပြီ။ လာကူ ပေးသော ငပုလုံးမှာလည်း အိပ်ပျော်နေလျက်။

ညဥ့်နက်လာသည်နှင့်သမျှ ကိုမြင့်ထူး မျက်လုံးတို့မှာလည်း မှေးစင်းလာသည်။ သို့သော် ထူးဆန်းစွာ အိပ်ယာခင်းထားသည့် ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်သို့ မတက်ချင်။ ကြေးမုံကိုသာ သတိရစိတ်နှင့် သွားတွေချင်နေမိသည်။ ညအချိန် တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသည့် ကိုမြင့်ထူးအဖို့ တွေ့ချင်စိတ်တို့မှာ တားဆီးမရနိုင်အောင် ဖြစ်လာ သည်။ သို့နှင့် ကြိမ်းစပ်နေသောမျက်လုံးများအား ခပ်နာနာ ပွတ်သပ်ရင်း ရွာအနောက်ဖျားသို့ ဦးတည်ထွက်လာခဲ့သည်။

တိုးလျသောလေညှင်း...

မှောင်မိုက်သောဝန်းကျင်နှင့်...

လွင့်မျောနေသော စိတ်ဝိဉာဏ်တစ်ခု...

တစ်ခုခုက ကိုမြင့်ထူး၏ စိတ်အစဉ်ကို ဦးဆောင်နေသည့်နှယ်။ အဖြစ်အပျက်တို့မှာလည်း အိပ်မက်မက်နေသည့် အလား၊ လေနှင်ရာ လွင့်နေသည့်အတိုင်း ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမှာ မရှိ။ အသိ၊ သတိကို ထိန်းနေရင်းက ကိုမြင့်ထူး ရောက်လာမိသည်မှာ ကြေးမုံ အိမ်မဟုတ်ဘဲ ကျားမရဲတောင်အနောက်ခြမ်းက လျှိုစပ်ပင်။

မုဆိုးဘသိုက်တို့ ပြောဖူးစဉ်ကအကြောင်း သတိရမိ၍ ကိုမြင့်ထူး ကျောချမ်းသွားသည်။ ကြေးမုံက သူ့အားပြုစားသည်တော့ မဖြစ်နိုင်၊ မနက်မြို့ပြန်ရန်ပင် အတိအကျမှာသွားပြီးသားမလား။ သို့သော် သူဒီအထိရောက်လာပုံက ဆန်းကြယ်နေသည်။

မှောင်မိုက်နေသည့် လျှိုစပ်ရောက်ချိန်တွင် ကိုမြင့်ထူး ဘယ်သွား ရမည်မသိ၊ လာရာလမ်းပြန်လှည့်ချင်သော်လည်း မမှန်းဆတတ်

တော့။ စိတ်ထင်သည့်ဖက်သို့သာ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။

တိမ်ဖုံးနေသော လရောင်မှာ အလင်းပြပြသာ ပေးစွမ်းနေ၏။ ကိုမြင့်ထူးသည် လိုရမယ်ရ ကိုင်းခြောက်တစ်ခုအား အောက်ခြေတွင်ရှိသော သစ်ရွက်ကြွေများကြားမှ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ရှာလိုက်သည်။ ပြီးနောက် မှန်းဆရာလမ်းဆီသို့ ပြေးမည်ပြုခိုက် ပုပ်သိုးသိုးအနံ့အား စတင်ရလာလေသည်။ ကိုမြင့်ထူး နှာခေါင်းကို ခပ်နာနာပိတ်ရင်း ကိုင်းခြောက်ကိုကိုင်လျက် ပြေးရတော့သည်။

ဝေါ....ဝေါ....ဝေါ....။

မကြာပါ။ သစ်ကိုင်းများအကြား လေတိုးသံက တရှဲရှဲနှင့် ထွက်ပေါ်လာသည်။ လေကကြမ်းသထက် ကြမ်းလာ၏။ ပြီးနောက် တစီစီမြည်နေသော ယင်ရိုင်းအုပ်စုကြီးကပါ ကိုမြင့်ထူး နောက်မှ တရစပ် ကပ်ပါလာတော့သည်။ မှောင်မည်း

ကြီးထဲတွင် စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တသားထဲကျ အောင် သူ ပြေးရတော့သည်။ သို့သော် ပြေးနေရင်းက ကိုမြင့်ထူး ၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်အား လှမ်းဆွဲယူခံလိုက်ရ၏။ ခန္ဓာကိုယ် မှာလည်း ဆွဲခံရသည့်အရှိန်ကြောင့် မြေကြီးနှင့်ရိုက်မိပြီး ပစ်လဲ ကျတော့သည်။

ခြေထောက်တစ်ဖက်အား တရွတ်တိုက်ဆွဲခံနေရသော ကိုမြင့်ထူး မှာ မြန်ဆန်သည့် အဖြစ်အပျက်ကြား ပြန်ရုန်းကန်ချိန်မရှိ။ အမှိုက် သရိုက်မျိုးစုံက သူ့မျက်နှာအား တရစပ်ရိုက်ခတ်နေသည်။ ကိုမြင့်ထူး ခက်ခက်ခဲခဲ နောက်လှည့်ကြည့်ချိန်တွင်တော့ ကြီးမားသော အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခုက သူ့အားအရှိန်ပြင်းစွာ ဆွဲခေါ်နေလေခြင်း။ အတန်ကြာဆွဲခေါ်ခံရသော ကိုမြင့်ထူးမှာ ခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့၊ မျက်နှာတွင် အပွန်းအရှဒဏ်ရာများကြောင့် သွေးအလိမ်းလိမ်းပေကျံနေလေပြီ။

ဆက်တိုက်ဆွဲသွားရင်း တစ်နေရာ အရောက်တွင်တော့ ထို သတ္တဝါကြီးမှ ကိုမြင့်ထူးအား လေးလံသော အရာတစ်ခုနှင့် ခေါင်းအားရိုက်ချလာသည်။ ထို့နောက်မှ ခွေကျသွားသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ပွေ့ကိုင်လိုက်ရင်း တွင်းကျယ်တစ်ခုထဲသို့ အရှိန် ပြင်းစွာ ပစ်ချလိုက်လေ၏။ ပုပ်သိုးသိုးအနံ့ စူးစူးကြီး ရလိုက်ချိန် ကိုမြင့်ထူး၏အသိစိတ်တို့မှာ လွတ်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဆောင်းရာသီလက်ကျန် အအေးဓာတ်လေး ရှိနေသော်ငြား ကြေးမုံ ဇောချွေးတို့ ပြန်နေလေသည်။ ကိုမြင့်ထူးကို သူစိတ် ပူသည်။ ငပုလုံးလာပြောချက်အရ အစ်ကိုလည်း ရှေ့လူများ နည်းတူ ဖြစ်တော့မည့်ပုံဟန်တူသည်။ ပုံမှန်ဆိုလျှင် ကြေးမုံ မကျေနပ်သူမှသာ အမေက သေစေသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တွင်တော့ မတူ၊ အမေကိုယ်တိုင် မကျေနပ်လေခြင်း။

ကြေးမုံ တားရမည်။ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အစ်ကို့ကို ကယ်ရမည်ပင်။ ဝါဖန့်ဖန့်မီးအိမ်ကိုကိုင်ရင်း သူပြေးတက်လာသည်မှာ လှိုုစပ်သို့ ရောက်လေပြီ။ ကြေးမုံ ငယ်စဉ်ကတည်းက အမေသွားနေကျဖြစ်သော ကျားမရဲတောင်အား အခုမှရောက်ဖူးလေခြင်း။

စမ်းတဝါးဝါးနှင့် သွားရင်းက မခံနိုင်သော အပုပ်နံ့ကို ရလေသည်။ ဒါသည် အမေ့ကိုအာရုံပြုချိန်တွင် တစ်ချက်တစ်ချက် ရတတ်သည့် အနံ့မှန်း ကြေးမုံ ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ တဝီဝီမြည်နေသော ယင်ရိုင်းများမှာလည်း အနားတွင်တဝဲလည်လည် ပါလာကြ၏။ မီးအိမ်အရှိန်ကြောင့်သာ အနားမကပ်ကြခြင်း။

လှိုုထဲဝင်ရင်း၊ ဝင်ရင်းက ပုပ်ကောင်အနံ့မှာ ပိုပိုမခံနိုင်စရာဖြစ်လာသည်။ သို့နှင့် ရှေ့ဆက်လာရင်း အရှေ့တစ်လံလောက်တွင် မီးဖိုထားသော အလင်းပြပြကို ကြေးမုံလှမ်းမြင်ရလေပြီ။

အမေ ရှိနေသည်လား။

ကြေးမုံ အတတ်မသိနိုင်ပါ။ ခြေသံအား ခပ်ဖွဖွလျှောက်ရင်း အပင်ကြီးတစ်ပင်နောက်မှ အခြေအနေအား ချောင်းကြည့်ရ၏။ တောက်လောင်နေသော မီးပုံကြီးမှလွဲ၍ လှုပ်ရှားနေသည့်အရာ စိုးစဉ်းမျှမရှိ။

သို့သော် သိပ်မကြာလိုက်။ ကြီးမားသော ခပ်ထွားထွား ခန္ဓာကိုယ်နှင့် သတ္တဝါကြီး၏ ကျောပြင်အား မြင်လိုက်ရသည်။ ပုံသဏ္ဌာန်အရတော့ လူထွားကြီးတစ်ယောက်နှယ်။ ခေါင်းပေါ်ရှိ ပွယောင်းနေသော ဆံမွှေးများမှာ မီးရောင်ကြောင့် နီရဲနေသယောင်။ ခပ်ဖားဖားအင်္ကျီအား ပေါင်လည်ထိ ဝတ်ထားသည်ကလည်း ညစ်ထေးနေသည့်ဟန်။ သူ၏ပုံစံမှာ အရှေ့တွင်းထဲသို့ မီးစများချရန် ပြင်နေပုံရသည်။

ကြေးမုံ မည်သည်မည်ဝါ မခန့်မှန်းတတ်သော်ငြား အမေဒေါ်ပိုးဇာ မဟုတ်မှန်းတော့သေချာသိလိုက်သည်။ အစကသည်တောင်ထဲဝင်လျှင် ကာလသားများသေသည်မှာ အမေ့လက်ချက်ဟု ယုံမှတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် တက်တက်စင်အောင် လွဲနေလေပြီ။ ကိုမြင့်ထူးအား ကယ်နိုင်ရန် ထိုသတ္တဝါကြီးအား ကြေးမုံအဆုံးသတ်ရမည်။

သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှကြေးမုံသည် ဖြေးညှင်းစွာ လျှောက်လှမ်းလာရင်း ထိုသတ္တဝါကြီးအနားသို့ တရွေ့ရွေ့ကပ်သွားလေ၏။ အမြဲဆောင်ထားတတ်သော ဓားမြှောင်ကိုလည်း လက်မှကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ဂျွပ်!!!

သတိထားနေရင်းက ကြေးမုံ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုအား တက်နင်းမိသွားလေသည်။ မတတ်နိုင်။ အသံကြောင့် ထိုသတ္တဝါ

ကြီး အနောက်သို့ လှည့်လာလာချင်း ကြေးမုံက လျင်မြန်စွာ ခါးဦးနှင့် ဝမ်းဗိုက်နေရာသို့အားပါပါထိုးနှက်ပစ်လိုက်သည်။

ဖြန်း!!!

မထင်မှတ်ထားချိန် အရှိုက်ထိသွားသော ရန်သူမှာလည်း ကြေးမုံအား ခပ်ပြင်းပြင်း ရိုက်နှက်လိုက်သည်။ ကြေးမုံ၏ဓားချက်က ချက်ကောင်းထိသော်လည်း သတ္တဝါနှင့်လက်နက်မှာ အားမမျှလှချေ။ တော်တော်ထွားသည့် လူသန်ကြီး။ ကြေးမုံမှာလည်း ရိုက်ခံလိုက်ရသည့်ဒဏ်ကြောင့် မြေကြီးပေါ်တွင် ပုံလျက်သား။

ခွေကျသွားသော ကြေးမုံက အားယူထလိုက်ရင်း ထိုသတ္တဝါ၏ မျက်နှာအား သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ တောက်လောင်နေသောမီးရောင်ကြောင့် အနီလူသား၏ မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံး မည်းနက်နေသည်မှာ အထင်သား။ ဒီလိုအမှတ်အသားမျိုးမှာ ကြေးမုံဘဝတွင် နှစ်ယောက်မရှိနိုင်။

အမောင်!!!

ဟုတ်သည်။ အဖေနှင့်ပါသွားသော အမောင်တွင်လည်း ထိုကဲ့သို့ မွေးရာပါ မျက်နှာတစ်ခြမ်းမဲသည့် အမှတ်အသားပါရှိသည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက လူကောင်ထွားသူ အမောင်၊ အခုတော့ မမှတ်မိနိုင်အောင်ထွားကျိုင်းနေသည်မှာ လူ့ဘီလူးကြီးကဲ့သို့။

"အ...အား...ဟီး..."

ကြေးမုံ သေချာကြည့်နေခိုက် အမောင်က အနားကပ်လာသည်။ ဓားမြှောင်နှင့် အထိုးခံထားရသောနေရာအား လက်ဖြင့်ဖိကာ ညည်းနေသေးသည်။ ကြေးမုံမှာတော့ ဖင်တရွတ်တိုက်လျက် နောက်ဆုတ်နေမိသည်။ အမောင့်ကို သူကြောက်သည်။ အခုပဲ သူ ဓားနဲ့ ထိုးလိုက်မိပြီမလား။ ပြီးတော့ အမောင် သတ်ခဲ့တဲ့ သူတွေကလည်း မနည်းမနော။

"အား...ပါ....ပါး..."

ထိုလူသား အမောင်မှာ ဓားဒဏ်ရာကို ဖိကိုင်ရင်းက ကြေးမုံအနား ဒူးထောက်ထိုင်ချလာသည်။ ကြေးမုံ စိတ်တို့ထွေပြားနေသည်။ စိတ်က လက်မခံချင်သော်ငြား ထိုလူက တကယ်အမောင် ဖြစ်နေသည်။ အမှတ်မည်းကြီးပါတာ တူသည်။ ဒဏ်ရာကြောင့် ညီးညူနေပုံကလည်း စကားမပြောတတ်သည့် အမောင်အတိုင်း။ ဒါဆိုလျှင် အမောင်မသေသေးတာလား။

ကြေးမုံက ကြောက်ရွံ့နေသော်ငြား မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အမောင် မှာတော့ အစ်မဖြစ်သူအား ကြင်နာဖွယ်ကြည့်နေလေ၏။ မျက်နှာရှိ အမွှေးအမျှင်တို့မှာလည်း မြင်မကောင်းအောင် ရှည်လျားလွန်းသည်။ ဓားမြှောင်နှင့်ထိုးထား၍ နာကျင်နေတာ တောင် အမောင့်နှုတ်ခမ်းတို့က ပြုံးနေလေဆဲ။ တစ်ခုခုကို

ပြောချင်နေဟန်အား တောက်လောင်နေသော မီးရောင်ကြောင့် ကြေးမုံ ပီသစွာ မြင်နေရသည်။

"အာ....အ...."

စကားမပြောတတ်သူမို့ အားယူနေသော်ငြား အသံက ပီပီသသ ထွက်မလာ။ ဒဏ်ရာကလည်း နာကျင်နေပုံနှင့်။

ကြေးမုံ၏ စိတ်အစဉ်တွင်တော့ အတော်ရှုပ်ထွေးလာတာမို့ အသက်ဝအောင် ရှူနေရသည်။ အမေပြုသည် အမှတ်နှင့် လပြည့်၊ လကွယ်ညတိုင်း ကြေးမုံကြည့်ခဲ့ရသော မီးလုံးတို့ဖြင့် စုန်းတောက်စားခြင်းများ၊ ဒါသာမက ကာလသားတွေကို လျှို့ထဲ ထိ ညှို့ခေါ်ကာ သတ်ပစ်ခဲ့သည့်ဖြစ်ရပ်များ၊ ပြီးလျှင် ကြေးမုံ ကိုမြင့်ထူးနှင့် လိုက်သွားမည်ဆိုတုန်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာများ။

ဒါတွေအားလုံးသာ အမောင် လုပ်ခဲ့တာဆိုလျှင် ... မဟုတ်မှ ... အမေက အမောင့်ကို ဘူးသွင်းခြင်းအမှု ပြုပေးခဲ့တာလား။ ဒါမို့ ကြေးမုံ အတင်းအမွေတောင်းဆိုတာတောင် အမေက သေခါနီး အချိန်ထိ စုန်းအတတ်ပညာများ အမွေမပေးခဲ့ခြင်းလား။ ဒါဆို သားသမီးတစ်ယောက်ကသာ ဆက်ခံခွင့်ရှိသည့် စုန်းအမွေတို့ အား အမေ့က အမောင့်ကိုသာ ဆက်ခံစေခဲ့သည်။ ချစ်လှစွာသော သမီးအတွက် အမောင့်ကို အစောင့်အရှောက် ထားရစ်ခဲ့ သည်ပေါ့။

"အွတ်...."

ခေါင်းငိုက်စိုက်ကာ အတွေးတို့နှင့် ဗျာများနေရင်းက အမောင့်ထံမှ အသံထွက်လာသည်။ ခါးထိုးထားသည့် အရှိန်ကြောင့် သွေးများ အန်တက်လာလေခြင်း။ တစ်သက်လုံးက မုန်းလာသည့် အမောင့်

အား ကြေးမုံ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စိတ်ပူမိသွားသည်။ ဒါပေသိ အမောင်က သူ့အား အားယူကာပြုံးပြနေသည်။

အမောင်! ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုနီးပါး သူ့ကို စောင့်ရှောက်လာခဲ့သည်တဲ့လား။ လပြည့်၊ လကွယ်တိုင်း သူ တိုင်တည်သည့် ဆန္ဒတို့ကို ဖြည့်ဆည်းပေးနေတာဟာ အမောင်တဲ့လား။ ကြေးမုံ၏အမုန်းကို အလိုက်သိလွန်းစွာ တောကြီးမျက်မည်းထဲ တွင်နေရင်း စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်က အမောင်တဲ့လား။ နောက်ပြီး သူ မြို့လိုက်သွားမည်ကို ကြောက်သည်ထိ ဒီအမောင်ဟာ သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးသတဲ့လား။

ထိန်းမနိုင်စွာကျမိသော မျက်ရည်စီးကြောင်းတို့နှင့်အတူ ကြေးမုံ ခေါ်မိသည်က....

"အမောင်..."

ပြုံးပျော်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြလာသူက အမောင်ပါပေ။

သို့သော် သိပ်မကြာလိုက်သည့် အချိန်အပိုင်းအခြားလေး တစ်ခုအတွင်း အမောင်ဟာ လဲလျောင်းကျသွားခဲ့လေပြီ။

"အမောင်!!!"

အနားတိုးကပ်ကာကြည့်တော့ မျက်အိမ်တို့မှာ ပွင့်မလာတော့ပေ။ စကားမပြောတတ်သည့် အက်ကွဲကွဲ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကသာ ပြုံးသယောင်ကျန်နေခဲ့သည်။ အစ်မကို လူတိုင်းရန်မှ ကာကွယ်ဖို့ အင်အားကြီးခဲ့သူသည် အခုတော့ထိုအစ်မ၏ ပယောဂဖြင့်သာ ဆုံးပါးသွားလေတော့သည်။

သေစေချင်သည့်အချိန်က မသေခဲ့သည့်အမောင်။ အခုတဖန် မသေစေချင်သည့်အချိန်မှ သူ့အား အပြီးအပိုင် ထားသွားခဲ့လေပြီ။ အတော်အလိုက်မသိသည့် အမောင်ပါပေ။

အမေ သေပြီ။

အမောင် သေပြီ။

ကိုမြင့်ထူးလည်း မရှိတော့။

ကြေးမုံဘဝမှာလည်း လွတ်ငြိမ်းခြင်း အလျဉ်းမရှိ .. အဆုံးသတ်သွား လေတော့သည်။

ဇာတ်သိမ်းမလှခဲ့သော ကြေးမုံ၏ဘဝနိဂုံးမှာ ပါးစပ်ရာဇဝင်လေး တွင်လာခဲ့သည်။

ဆယ်စုနှစ်များစွာ ကြာမြင့်ခဲ့သည့်တိုင် ယုံသူရှိသလို၊ မယုံသူလည်း ရှိခဲ့၏။

ဒါပေသိ သစ်ညိုပြင်ရွာအတွက်တော့ ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုသဖွယ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့ထက်ထိတိုင် .. ။

ပြီးပါပြီ။

